

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1162

22.06.2025 (136)

Hitler a háborúban : Mi történt *valójában* ?

A.V. Schaerffenberg

9. rész

8. fejezet: Győzelem nyugaton

Egy filozófia csak akkor fogja győzelemre vezetni eszméjét, ha korának és népének legbátrabb és legelszántabb elemeit egyesíti soraiban, és egy harci szervezet szilárd formáiba foglalja őket."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, 2. kötet, V. fejezet

A Wehrmacht-erők éppen a norvégiai hadműveleteket tisztogatták, amikor május 10-én megkezdődött a Hitler-von Manstein-féle nyugati offenzíva. Az Ardenneken keresztül történő német előrenyomulás különösen tetszett Hitlernek, mert nem haladt át az Alföldön. A hagyományos történészekkel ellentétben nem a külföldi ingatlanok felhalmozásában volt érdekelt, hanem a konfliktus mielőbbi korlátozását és befejezését akarta elérni, hogy megakadályozza annak továbbterjedését. A Führer az 1940-es hadjárat kezdete előtt hónapokkal a nyugati fronton minden Wehrmacht-parancsnoknak kiadott háborús utasításaiban újra és újra

hangsúlyozta, hogy a semleges országok megsértése nem megengedett. A legelső hadvezetési irányelvében kijelentette, hogy "a Hollandia, Belgium, Luxemburg és Svájc által nekünk adott semlegességi biztosítékokat aprólékosan be kell tartani". Második direktívájában elrendelte, hogy "a Balti-tenger bejáratait a semleges felségvizek megsértése nélkül aknázzák el" (38, 41). Később a Kriegsmarine-nak hangsúlyozta: "Minden semleges állam semlegességét teljes mértékben tiszteletben kell tartani" ("Top Secret, Officer Only, C.-in-C., Navy, Berlin, 1939. augusztus 4."). Ezek az irányelvek szigorúan titkos katonai parancsok voltak, amelyeket jóval a háború befejezése után (1964-ben) hoztak először nyilvánosságra.

A harcok perifériáján lévő semleges nemzetek szuverenitásának Hitler általi lelkiismeretes tiszteletben tartásával éles ellentétben a szövetséges parancsnokok azt tervezték, hogy a Lord Gort tábornok vezette brit expedíciós erőkkel és a Fagalde tábornok által vezetett francia XVI. hadtesttel legalább már 1939. október 24-én elfoglalják Belgiumot. Az úgynevezett Dyle-terv egy folyóról kapta a nevét, ahol Gort hadserege Antwerpen előtt tervezte összekapcsolódni a belga erőkkel. Ezt a "személyes és titkos utasítást" (Innes, 117) eljuttatták a belga legfelsőbb parancsnokságra, ahol a parancsnokok teljes szívvel támogatták saját országuk semlegességének megsértését. III. Leopold belga király bólintásával Georges tábornok a francia főparancsnokság képviseletében november 14-én "az ideiglenes Dyle-tervet végleges parancssá alakította át" (ibid.). Amikor Hitler értesült a belga árulásról, azonnal utasította a Wehrmachtját, hogy készüljön Hollandia elfoglalására, mielőtt azok csatlakozhatnának az angol-francia hadseregekhez. E kis nemzetek demokratikus hatásai hasznot reméltek a szövetségesek győzelméből; konkrétan új területek könnyű elrablásából Észak-Németországra rovasára, hogy elhelyezhessék növekvő népességüket.

Miután Anglia megghiúsította Norvégia elfoglalásának kísérletét, a szövetségesek másik fenyegetését Hollandián keresztül nem kevésbé alaposan kellett elhárítani. Ennek megfelelően május 10-én, 0545 órakor - mindössze két órával a Németalföldre bevonuló brit és francia erők előtt - a Luftwaffe repülőgépei csapást mértek a belgiumi repülőterekre.

Hitler offenzívájának messze legnagyobb akadály a belga Eben Emael volt, a Föld legerősebb, technológiailag legfejlettebb erődítménye. Katonai körökben általánosan "bevehetetlennek" tartották, és nemcsak Liege védelmének, hanem az egész nyugati hadjáratnak a kulcsa volt. Puszt a létezése meggyőzőtt gyakorlatilag minden tábornokot - németet és szövetségest - arról, hogy a legkeményebb ellene indított támadást is megtöri vagy megakasztja. Eben Emael parancsnoki, földalatti pozíciója támadhatatlan volt az erődöt megkerülni képtelen szárazföldi erők számára, bunkerjei pedig teljesen áthatolhatatlanok voltak a legnagyobb légi bombákkal, sőt még a nehéz tüzérségi lövedékekkel szemben is. Teljesen uralta

Hitler offenzívájának stratégiai csuklóját, ahol a Maas folyó és az Albert-csatorna keresztezte egymást. Ennek a csatornának a zsilipjeit az erődben lévő megfigyelők irányították. A belga erődítmény pusztá létezésére hivatkoztak a német vezérkari stratégiák a von Manstein-terv ellen. Az biztos, hogy a hagyományos erők soha nem tudtak volna átjutni Eben Emaelen.

A Führer ismét egy olyan embert keresett fel, akit a hadsereg főparancsnokságának felettesei innovatív ötletei miatt háttérbe szorítottak. Kurt Student tábornok úgy vélte, hogy a rendkívüli védekezést meglepetésszerűen, minimális embervesztéssel lehet bevenni a siklórepülőgépeken láthatatlanul leszálló katonákkal. Hitler egyeztetett Studentdal, és kidolgozták az Eben Emael elleni hajnali siklóernyős támadás részleteit. Ez a tervezett támadás olyan fontos volt, hogy a Führer az egész nyugati offenzívát elhalasztotta az erőd elfoglalásáig, amellyel valójában az egész hadjárat függött.

A 39 DFS 230-ast vontató, utánozhatatlan Ju 52-esek 7 500 láb magasságban eloldották a fából készült szárnyas tölteteket, és visszafordultak a német határnál, lehetővé téve a siklóernyők számára - mindegyik nyolc súlyosan felfegyverzett ejtőernyőst és robbanóanyag-szakértőt szállított -, hogy teljes csendben landoljanak a Meuse folyó és az Albert-csatorna mentén lévő hidaknál, beleértve Eben Emaelt is. A leszállás hibátlan volt, és a védők számára teljesen észrevétlen. Bár teljesen váratlanul érte őket a meglepetés, nagy harciassággal és ügyességgel vágta vissza. De mire magukhoz tértek a sokkból, hogy legyőzhetetlen erődjük tezején német katonákkal találják szembe magukat, az ejtőernyősök két 120 mm-es ágyút és kilenc 75 mm-es ágyút, vagyis az erőd teljes tűzérését kiütötték. 24 órán belül a 700 elit katonából álló, állítólag "bevehetetlennek" hitt bástya 70 siklóernyős katonának esett áldozatul, akik hat halottat és húsz sebesültet vesztek. A világ leghatalmasabb erődítményének eleste által a szövetségesek védelmén hagyott hatalmas résen keresztül a Wehrmacht offenzívája elárasztotta Belgiumot.

Eközben más siklóernyős csapatok gyorsan elfoglalták a Veldwezeltnél és Vroenhavennél lévő hidakat, amelyeken keresztül a német erők megrohamozták a hidakat. Hitler, Student tábornok és ejtőernyősei példátlan katonai csodát hajtottak végre; az egész hadjárat legfontosabb akcióját, és a hadviselés történelmének egyik legnagyobb, legkülönlegesebb győzelmét. *A The Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* (I. kötet, 141. oldal) szavaival élve: "Nem vették figyelembe Adolf Hitler fantáziadús érzékét, aki az O.K.W. szkepticizmusa ellenére személyes érdeklődést tanúsított az Albert-csatorna hídjainak meglepetésszerű elfoglalásának tervezésében".

Alig egy hét alatt a brit és a francia hadsereget kiűzték Belgiumból. Eben Emael váratlan kapitulációja teljesen váratlanul érte a szövetséges hadseregeket, amelyek hátrálva meghúzódtak egy másik, sebezhetetlennek hitt erődítmény - a Maginot-

vonat - mögött. Ugyanaz az első világháborús mentalitás, amely a német vezérkart uralta, megkövesedett a francia stratégiában. De a Führer túllátott az elavult konvenciókon. A von Mansteinnel közösen kidolgozott terv szerint a Luftwaffe elsöpörte az ellenséges repülőgépek légterét, miközben a szövetséges szárazföldi erőket ostromolta, amelyeket a páncélosok egyszerre pusztítottak el, majd a mozgó tüzéség felrobbantott, és a gyalogság kifényesítette őket. A nemzetiszocialista együttműködés szelleme gyönyörűen összehangolta a harc e különböző elemeit egy gyors, mindig előrehaladó, folyamatos villámháborúvá, amely a túlerőben lévő ellenséget egyensúlyban tartotta.

Ahol a franciák vagy a britek megpróbáltak ellenállni, ott kiütéses csapást mértek rájuk, majd a németek továbbszáguldottak a következő célpontra, nem hagyva az ellenségnek időt, hogy levegőhöz jusson, nemhogy válaszolni tudjon. E taktika gyorsasága és kegyetlensége hamarosan elbizonytalanította a szövetséges erőket. Május 20-ra, mindössze tíz nappal az offenzíva kezdete után, a francia és brit szárazföldi erők két részre szakadtak. A kocka megfordult. Az ő dicséretükre legyen mondván, hogy amikor a háború kezdett ellenük fordulni, hősiiesen megpróbálták visszaszerezni az elveszített kezdeményezést, és erőteljes ellentámadást rögtönöztek a 7. páncéloshadosztály ellen, amely éppen csak elérte előlátmányát végét, amikor egészen Cambrai-ig nyomult előre. A szövetséges parancsnokok megértették a páncélosok bizonytalan helyzetét, és gyorsan gondolkodva két-két friss brit és francia harckocsizászlóaljat indítottak, súlyosan túlerőben, és megsemmisüléssel fenyegették a lőszerhiánnyal küszködő németeket. Arras közelében a francia Char B harckocsik közelről meglepték a német páncélosokat, és közelről megsemmisítették a Panzer Mark IV-eseket, a Wehrmacht egyetlen nehéz harckocsijának három példányát.

A szövetségesek csapása talán sikerrel járt volna, ha a 7. páncélosokat nem egy olyan ember vezeti, aki később Észak-Afrikában szerzett magának hírnevet - Erwin Rommel tábornok. Megjátszotta a visszavonulást. Amikor a franciák vidáman követték, hirtelen rájuk lendítette páncélosait, vérbe fojtotta és megállította előrenyomulásukat, majd szétszórta a megriadt briteket, akik azt hitték, hogy Cambrai-t evakuálja. Amikor egyik oszlopát húsz francia nehézpáncélos feltartóztatta egy faluban, egyetlen Panzer IV-est vezényelt az ellenséges hátország meglepésére. A legénysége dühösen rontott az ellenségre, 75 mm-es ágyújukat közvetlen közelről tüzelve, mintegy húsz perc alatt 14 nagy Char B-t kiütve, a többi pedig megadásra kényszerítve. Az egész hadjárat során a szövetségesek egyszer sem érték el ilyen látványos akciót. Bár minden egyes páncélosa öt ellenséggel állt szemben, Rommel elég sokáig tartotta a szövetségeseket ahhoz, hogy megérkezzenek a Stuka zuhanóbombázók, amelyek minden francia és angol harckocsit a földre tettek egyenlővé.

Másnap, május 21-én a német offenzíva északra, a La Manche-csatorna kikötői, Boulogne és Calais felé fordult, hogy elvágjon minden további segítséget Nagy-Britanniától. A B.E.F. katonái, felismerve a helyzet fontosságát, kétségbeesett védekezést fejtettek ki, amely öt napig tartott a heves ágyúzás és a légitámadások közepette. E létfontosságú kikötővárosok elestével a szövetségesek újabb, számbelileg elsöprő erejű ellentámadást indítottak, amelyben a brit erők és a francia Első Hadsereg északról, míg a francia Hetedik és Tizedik Hadsereg délről támadott; a kettő között a német páncélosok nagy része volt. További R.A.F. *Spitfire*-ek és *Hurricane*-sek repültek be angol bázisukról, hogy fedezetet nyújtsanak a francia Dewoitine-oknak, Blochoknak és Morane-Saulniereknek. Miközben Messerschmittek keveredtek velük az égen magasan a fejük felett, a Stuka zuhanóbombázók szétzilálták a francia-brit ellencsapást, amelyet a nehéztüzérség tovább porlasztott, majd a gyalogság adta meg a *kegyelemdőfést*. A francia-brit visszavonulás folytatódott; ezúttal fejesztve menekült Párizs felé.

De a szövetségesek ügye még nem volt elveszve. Számos francia hadsereg még mindig épségben volt, minden lőszerrel és utánpótlással együtt, míg a páncélosok ereje két hét szakadatlan kemény hajtás és harc után 30%-ra csökkent. Maxime Weygand tábornok, aki az összes szövetséges erő parancsnoka volt, teljes támadást akart indítani Cambrai visszafoglalására, ahol a gyenge német védelemtől nem lehetett volna elvárni, hogy ellenálljon az ellenük indított nyolc szövetséges hadosztálynak. A hadművelet sikeréhez azonban elengedhetetlen volt a brit szárazföldi erők, különösen a harckocsik segítsége, és ami a legfontosabb, a RAF támogatása. Weygand támadása sikert ígért, és valójában már folyamatban is volt, amikor a britek legnagyobb megdöbbenésére farkat fordítottak, és Dunkerque felé menekültek. Lord Gort tábornok, a B.E.F. parancsnoka, személyes parancsot kapott az új miniszterelnöktől, Winston S. Churchilltől, hogy hagyják magára francia és belga szövetségeseiket a terepen anélkül, hogy értesítenék őket. A Weygand-offenzíva összeomlott, és Franciaország sorsa megpecsételődött. Churchill hangoosan elítélte Leopold királyt, mint "árulót", annak ellenére, hogy az uralkodó öt nappal Belgium kapitulációja előtt értesítette őt; ez öt nappal több értesítés volt, mint amit a britek adtak kontinentális szövetségeseiknek.

Június 5-én a Wehrmacht hadműveletei megkezdődtek a délen megmaradt szövetséges erők ellen. Már másnap a német erők áttörték a Somme alsó folyását, elérték az Aisne folyót, és nem sokkal később szétverték a francia Tizedik Hadsereg elszánt katonáit (akiknek a németek a fegyverszünet után külön elismeréssel adóznak reménytelen bátorságukért). Csatlakoztak hozzájuk a brit 51. felföldi hadosztály gyalogosai, akik a Dunkerque felé tartó bajtársaiktól elvágvá St. Valérybe menekültek, abban a reményben, hogy hasonló módon evakuálják őket. Nem voltak ilyen szerencsések, és június 12-én megadták magukat. Napok-

kal e szerencsétlen események előtt Lord Gort szerencsétlen katonái a dunkerque-i partokon zsúfolódtak össze - 220 000-en, 120 000 franciával és belgával együtt. A páncélosok a homokban guggoló, demoralizált szövetségesek fölé magasodó sziklákra rohantak.

A német parancsnokok már éppen egy olyan ultimátumot akartak nekik adni, amelyet nem tudtak visszautasítani - adják meg magukat, vagy a megsemmisítéssel néznek szembe -, amikor a Führer utasította erőit, hogy ne lőjenek, hogy a szövetségesek kiüríthessék a várost. A Wehrmacht minden embere megdöbbszent a hitetlenségtől. Mint négy évvel később a belga SS-vezérnek, Leon DeGrelle-nek elmagyarázta, Hitler azért engedte el a briteket Dunkerque-nél, mert akkor még reményt táplált a barátságukhoz és együttműködésükhöz: "Azzal, hogy vagy megadásra vagy megsemmisítésre kényszerítette őket, soha nem tudtak volna tárgyalni". Azzal, hogy hazaengedte őket, a brit hatóságok és maguk a britek is megfelelően megértették volna gesztusát annak, ami volt: őszinte lépésnek a harcok befejezése és a megbékélés kezdete felé.

Ehelyett Churchill és propagandistái kifordították Hitler hihetetlen ajánlatát, amely történelmileg egyedülállóan nagylelkű volt. A békekísérletét úgy állították be, mint egy vereséget, amelyet az okozott, hogy képtelen volt szétzúzni az angol katonákat, még a visszavonulásuk közepette is. Így a britek morálja otthon megmerevedett, mert a németeket csalódottnak és legyőzöttnek ábrázolták. A megtévesztett brit nép soha nem tudhatta meg, hogy fiaikat, férjeiket, apáikat és testvéreiket nem a La Manche csatornán átkelő jachtok rögtönzött flottillája mentette meg, hanem az, hogy a Führer nem volt hajlandó több árja vért ontani egy zsidók által előidézett háborúban.

Az úgynevezett "dunkerque-i csoda" teljes egészében Adolf Hitler műve volt. Bármennyire is nagylelkű gesztusa volt, a londoni hatóságok teljesen elvesztegették. A több mint félmillió ellenséges katona, akit 1940-ben megkímélt, nem értékelte, amit értük tett, köszönhetően Churchill és társai ügyes propagandájának. A következő néhány évben visszatértek, de nem úgy, mint barátok, akiket ő remélt belőlük, hanem mint bosszútól örült gyilkosok. Jobb lett volna, ha mindegyiket az utolsó emberig lemészárolja, minthogy megpróbálja őket jóakarátának küldötteiként hazaküldeni, amit ők képtelenek voltak felfogni.

Mindenesetre ilyen megsemmisítésre nem lett volna szükség. Ha Lord Gort és a B.E.F.-je lehetőséget kapott volna arra, hogy becsületesen megadják magukat a dunkerque-i partokon kialakult teljesen reménytelen helyzetben, akkor kénytelen lett volna letenni a fegyvert, ahogyan az 51. felföldi hadosztály bajtársaiknak kellett volna tenniük hasonló helyzetben St. Valery-nél. Anglia vezető hadtörténésze, Sir Basil Liddell Hart azt mondta Dunkerque-ről, hogy "soha nem volt nagyobb katasztrófa, amely jobban megelőzhető lett volna" (Walsh, 42). Míg Churchill

nyilvánosan tagadni kezdte, és a dunkerque-i gyalázatos kivonulást brit diadallá csavarta, addig négyszemközt "kolosszális katonai katasztrófának" minősítette (ibid, 43). Ironside tábornok, a birodalmi vezérkar főnöke azt vallotta Anthony Edennek: "Ez a Brit Birodalom vége" (ibid.).

Alig két héttel az utolsó Tommy hazahajózása után a német erők bevonultak Párizsba. Ahogy az korábban Varsóban történt, a birodalom hadüzenetéért felelős politikusok elmenekültek, és saját népüket hagyták a vereségben sodródni. Philippe Petain, a tiszteletreméltó első világháborús hős és tábornok új kormányt alakított, amely június 25-én elfogadta a fegyverszünetet. Petain bölcs választás volt, mert a Führer tisztelte őt, ezért a megadási feltételek engedékenyek voltak, amit Hitler nagylelkű bánásmódja a francia flottával szemben is bizonyított. Ahogy még a Time-Life egyik könyvének ellenséges szerzői (*The Luftwaffe*, 44. o.) is kénytelenek voltak elismerni: "A két hadjárat -- Skandináviában és egy hónappal később a nyugat-európai síkságokon -- a modern idők legragyogóbb katonai műveletei közé tartozott". Ha így is volt, sikerüket túlnyomórészt Adolf Hitler és az általa létrehozott nemzetiszocialista állam fantáziadús zsenialitásának köszönhetők. A történelemben egyetlen más, túlerőben lévő, sőt gyakran még technológiailag is alulmaradt nemzet sem tudott volna ilyen rövid idő alatt ilyen hatalmas ellenfeleket alaposan legyőzni. Korábban soha nem történt ehhez fogható.

A nyugati hadjáratot a Führer merészsége és érzéke nyerte meg, ami elsősorban SS-legényeinek keresztül jutott kifejezésre, akiknek a harcban elért eredményeit a német vezérkar arisztokrata sznobjai elkerülték. Mégis, a *Leibstandarte Adolf Hitler* (Adolf Hitler Testőrség) csapatai elfoglalták a stratégiai fontosságú holland csatornákat, mielőtt felrobbantották volna őket, és ezzel lehetővé tették a *Blitzkrieg-et*. Három nap alatt elfoglalták Rotterdambot, és az egész offenzíva élére álltak azzal, hogy 24 óra alatt 120 mérföldet nyomultak előre francia területen. Miután villámgyorsan elfoglalták a Somme-ot, az SS *Totenkopf* ("Halálfej") ezred robbantotta fel az utat Párizs felé. Nagyrészt páratlan katonaságuknak köszönhetően az árja férfiszellem fiatal szelleme szétzúzta a zsidó demokrácia régi világát a franciaországi csatamezőkön. A szövetségesek - a harcoló férfiak és gyári munkások - származásos dublőrjei voltak a zsidó agendáknak, amelyeknek semmi közük nem volt "Lengyelország megmentéséhez", "a semleges államok védelméhez" vagy "a náci világhódítás megállításához Franciaországban". Ezek voltak az átlátszóan nyilvánvaló, nem zsidó fogyasztásra érzelmileg megtervezett szimbólumok.

Az udvari történészek és a média propagandistái még mindig "tragédiaként" állítják be, Hitler sikere valójában a nemzetiszocialista szervezettség és a felsőbbrendű harci képességek diadala volt a faji öngyilkosságra törekvő, zsidókkal teli

államok megtévesztett kegyencei és ideológiai törpéi felett. A nyugati hadjárat bebizonyította, hogy egy faji tudatú, kizárólag árja harcosokból álló csapat képes legyőzni egy számbeli fölényben lévő, fajilag kevert ellenséget, mint amilyenek a britek, franciák és hollandok voltak, színesbőrű gyarmati csapataikkal Indiából, Szenegálból és Indonéziából.

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

